

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1899-1901. L
84:1 - 221**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

475.

Söndags Kväll,

Käraste!

Ditt brev i Kväll har gjort mig mycket bestört. Jag har ej sett mer än en sak, som kunde göra dig förargad, att ej Sprengel räknade upp dig ibland dem, som voro utelämnade ur Svenska Vitterhet. Det tänkte jag på, men det syns ju så tydligt, att han bara tog i högen hvem som först fäll honom in, har det varit något annat? Jag förstår inte och ur breffet får jag ingen ledning.

Detta var en riktigt dålig post, jag fick ett brev från Tyskland, att ej Engelhorn vill ha min roman. Detta är säkert mycket bra, ty den passade nog ej för hans samling, men det är ej roligt att bli refuserad. Och om han nu uppkallat mig i mer än en månad med svar är det ju hopplöst att få ut den i höst, den blir Runkes stulna och i alla händelser blir den ej behålid. (lyckligt förargligt!) Denna välsignade öfversättare! Frk. Idlaiber skrifver undan som skäl att ej ha den passan för samlingen. Själf vill hon gärna öfversätta den och finna den en annan förläggare.

Kära barn, om jag kunde beskriva hvad de hafva gjort dig. Hvad Pär Gleve menar, vet jag mycket väl, han tycker, att du skall ta i med ett riktigt arbete. Jag får alltid många nödiga slår mig nödväppar i form af Amerikabref eller andra skrifter jag eller något annat uselt och vaknar vid deras ljud. Du vet att vi hafva ingen annan sköld mot det yttre som Ranner med sina stötar, än detta medvetande att vi hålla på med ett arbete, som vi tro alla ge oss allt hvad vi efterträffas. Du skall ej vara oöfelig mot Pär Gleve, alla människorhjärtor äro lata i att tänka ut en ny idé, sådana Ranner den, som vi tycka att vi ha det bra och äro nöjda med vår lott. Du seser dig nog upp och tar i ett dubbtigt tag om om jag Ranner minns lös rätt. För resten skall du väl inte underskatta detta ^{personliga} att du är människor ^{hills} glädje och ditt vackra hem. Vi ha aldrig varit ute för detta, (men jag har vissa minnen undan från halan i min gamla ungdom) du jag vet att det Trolig är hundun gångens hittrare att ej Ranner göra mig antyekt af

— i en Solena
det var, det kommer var något, som jagar ut sig
människor personligen är att ej få berömen för en bok. Men
jag vet ej hvad det är, så jag skriper i luften. Innan detta
bref kommer har den glömt hela saken och tycker du ej om att
tala om det, så låt vara, men jag vet intet. Du är nervös nu därför
att du intet arbete har för händer och står för att kritiktiden är för
händer

Jag tycker farligt illa om, då inte alla människor är snälla mot
hemma, det gör ont i mig. Jag är också rädd för att vi båda två
hafva blifvit mycket bortskämda, så att vi äro omtaligare än förr.
Men inte skall en Kritiker få slå ihjäl oss, det finnes det ju verkli-
gen ingen af dem, som har smatt eller talung till.

Måndag morgon. Idag kom bref om att Lovisa är i Filipstad
på hemväg hit. Det var en af Fester Pans andra söner, som kom
mer hem och är sjuk och därför måste han resa. De ha det verk-
ligen svårt därnere i Göteborg. Gerda tycker allt, att det är myg-
det fräknigt att få hit fester, men hon tycker också, att det är omöj-
ligt för Davida att ha två gamla omkring sig, så vi göra allt
dessa hellre än vi gå och vänta något fräknigt därnerefrån. Den
nya frun har varit mycket nervös, men skall vara bättre nu.
Om bara Lovisa ej vore så slun och lögstade från oss, så skulle
vi nog tycka bättre om att ha henne. Men hon har alltid varit den
i smak och tycken.

Det har stått förunderligt stilla med tryckningen de sista veckor,
intet nytt berättelse på fem dagar. I fröga om tilläggen finner
jag fönskis ingenting, därför att jag vill nå för mycket. Jag tän-
ker om det blir: Till Sophie Elkan, med hängifven vänskap från
de andra, som stå bredvid betyda på det hela laget ingenting
det är väl faktum att man vill utnämna någon till sin
lokals skyddspatron som betecknar ett förhållande af kärlek och
tackbarnhet. Men kanske att det kommer en tankelikt.

Jag har under dessa lugna dagar ordnat mina bref, det var ett
dagrygga, det blef en hel bok full sedan hemkomsten i fjol. Nu skrif-
ver jag allt i brefväg, som väntar på mig. Det bör vara slut idag
i morgon skall jag öppna till svarligare till. Allt den som nu
ej vore så förfärligt laugram. Därför ställa du ej säga Gud
hvad som minar dig. Johu Hertz, det var verkligen bara slaktet af mig.